

Az első kézzel festett ikonomat egy jezsuita atyától, a lelkivezetőmtől kaptam. A tanító Krisztust ábrázolja, nyitott könyvvel a kezében. Lenyűgözött ez az ábrázolásmód az Úrról, az imasarkunk központja lett az ikon. Sokat szemléltem, és a kezdetben kicsit furcsának talált vonások, fények az arcon egyre élteletelibbé váltak számomra. Felébredt bennem a vágy, hogy többet megtudjak az ikonokról, hogy értsem a színeket, feliratokat, mozdulatokat.

Ezen a nyáron lehetőségem nyílt Tarzícius testvér ikonfestő táborában részt vennem, ahol megismerkedhettem az ikonfestés alapjaival. A hét végére elkészült egy Szűzanyát ábrázoló képmás, amelynek különlegessége számomra, hogy nem a gyermek Jézust tarja a karjában, hanem a megfeszített dicsőséges Krisztusra mutat fel. Ez a kéztartás, mozdulat az Úrhoz vezeti a szemlélő tekintetét és figyelmét.

Hihetetlen izgalommal és várakozással indultam el a táborba, és láttam munkához. Reggelente bementem az Oltáriszentség elé hálát adni és kérni a Szentlélek jelenlétét, békéjét.

Tarzícius testvér nagy türelemmel segített és tanított minket. Megmutatta a helyes ecsetkezelést, a festékek felvitelének sorrendjét, az aranyozást és a rajz bekarcolását.

A technikai tudnivalók mellett tanított minket a színek szimbolikájára, az ikon ábrázolás teológiájára, és az alakok, ruhák, fények ábrázolására, amely annyira jellegzetes az ikonokon.

A hét végére nagyon jó kis csapat formálódott. A sok idegen ember a közös alkotáson keresztül ismerőssé vált. Együtt örültünk és bíztattuk egymást a lázas munkában, rácsodálkozva az egyre jobban kibontakozó gyönyörű képekre. Kicsit bele láthattunk egymás lelkébe az elkészült ikonokon keresztül.

A legfantasztikusabb mégis az volt, hogy az egész alkotás nem rólunk szólt, hanem az Istenről. Hálásan köszönöm Tarzícius testvérnek, hogy lehetővé tette számunkra ezt az élményt és az Istenhez való festésen keresztüli közeledést.

Budapest, 2012.július 18.
Deák-Halasy Rita